

Sygn. akt I C 545/16

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant : sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) (*Luxembourg*) *Spółka Akcyjna z (...) w L.*

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 545/16

UZASADNIENIE

(...) (*Luxembourg*) S.A. z siedzibą w Luxembourg pozwem

z dnia 13 stycznia 2016 roku złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wniósł o zasądzenie od M. P. kwoty 595,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone roszczenie wynika z umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z (...) S.A. Następnie na podstawie umowy cesji z dnia 23 września 2015 roku wierzytelność ta została nabyta przez powoda od wierzyciela pierwotnego. Powód podjął próby polubownego odzyskania należności jednakże próby te okazały się bezskuteczne. Na dochodzoną wierzytelność w kwocie 595,10 złotych składają się następujące kwoty:

- 45,02 złote wynikająca noty obciążeniowej nr (...) z dnia 3 listopada 2014 roku z terminem płatności do dnia 14 listopada 2017 roku;
- 98,01 złotych wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 3 grudnia 2014 roku z terminem płatności 17 grudnia 2014 roku;
- 111,62 złotych wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 4 stycznia 2015 roku z terminem płatności do dnia 19 stycznia 2015 roku;
- 126,18 złotych wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 4 lutego 2015 roku z terminem płatności do dnia 18 lutego 2015 roku;
- 34,64 złote wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 3 marca 2015 roku z terminem płatności do dnia 17 marca 2015 roku;
- 124,80 złotych wynikająca z noty karnej nr (...) stanowiąca opłatę karną z terminem płatności do dnia 17 lipca 2015 roku;

- 54,83 złote stanowiąca skapitalizowane odsetki od wystawionych przez wierzyciela faktur VAT i not księgowych naliczonych od dnia następnego po dniu wskazanym w poszczególnych fakturach VAT i notach do dnia wytoczenia powództwa.

[pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2 – 6]

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

[postanowienie – k. 7]

Na rozprawie w dniu 20 lipca 2016 roku nikt się nie stawił. Strony oraz pełnomocnik powoda zostali prawidłowo wezwani.

[protokół rozprawy z dnia 20.07.2016 roku – k. 24]

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Strona powodowa dochodząc kwoty żądanej pozvem podnosiła po pierwsze, że wierzytelność wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nabyła od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy cesji, po drugie zaś, że pozwana nie wywiązała się na rzecz pierwotnego wierzyciela (...) S.A. z zapłaty kwoty wynikającej z faktur: nr (...) nr (...), nr (...), co dodatkowo spowodowało wystawienie noty odsetkowej nr (...) oraz noty karnej nr (...) oraz naliczenie odsetek ustawowych od daty wymagalności kwot wynikających z poszczególnych faktur VAT do dnia wniesienia pozwu.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. strona, która z faktu wywodzi skutki prawne winna te okoliczności udowodnić. Tym samym to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że kwota żądana pozvem jest uzasadniona, a więc wykazania, w pierwszej kolejności, że pozwaną i wierzyciela pierwotnego łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, że pierwotny wierzyciel wystawił faktury VAT, które nie zostały zapłacone, w następstwie czego naliczono odsetki, oraz że istniały podstawy do wystawienia noty obciążeniowej i noty karnej po drugie zaś, że powód skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność.

Powód co prawda przedstawił umowę cesji wierzytelności zawartą pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a powodem w dniu 23 września 2015 roku, jednak z przedstawionego dokumentu umowy w żaden sposób nie można wywnioskować, że na jej podstawie dokonano przeniesienia wierzytelności wobec pozwanej.

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi również wystawione przez reprezentującą go Kancelarię (...) ostatecznego wezwania do zapłaty dochodzonej pozvem wierzytelności, który to dokument sam w sobie oczywiście nie może stanowić i nie stanowi dowodu na zawarcie umowy cesji. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że ich wystawca złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa wezwania bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Zaznaczyć przy tym należy, iż powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji z nią związanej. Cesjonariusz nabywa bowiem wierzytelność w wysokości, jaka przysługiwała cedentowi. W przypadku kwestionowania jej przez stronę pozwaną, powód winien wykazać, iż zbywcy wierzytelności przysługiwała ściśle określona wierzytelność i z jakiego wynikała tytułu. Po zbyciu wierzytelności pozwany może bowiem nadal podnosić zarzuty przysługujące mu w stosunku do pierwotnego wierzyciela (art. 513 § 1 k.c.).

W postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 kodeksu cywilnego. Stanowi on, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa na kim ciąży skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialno prawnym. Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Ciężar dowodu w znaczeniu formalnoprawnym określa natomiast art. 231 kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z powyższym artykułem strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, to strony są dysponentami postępowania, wobec tego to na nich spoczywa ciężar dowodu. To strony, a nie sąd, są odpowiedzialne za wynik postępowania. Dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu może nastąpić w wyjątkowych wypadkach i stanowi odstępstwo od zasady kontradiktoryjności. W wyroku z dnia 10 grudnia 1997 roku, II UKN 394/97 Lex 33911, Sąd Najwyższy podkreślił, że sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę wówczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wystarczy do jej rozstrzygnięcia. Z kolei

w wyroku z dnia 5 listopada 1997 roku, III CKN 244/97, Lex 31831 Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że skorzystanie przez sąd z inicjatywy dowodowej powinno mieć miejsce wyłącznie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze.

Na podstawie powyższych ustaleń przyjąć należy, że (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w L. wykazał w ogóle istnienia po swojej stronie istnienia legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda. Brak ten, na tle ugruntowanego w doktrynie stanowiska, skutkuje zawsze oddaleniem powództwa. Nie wykazał także materialno-prawnej podstawy żądania pozwu.

W tym miejscu dodać również można, że przedstawienie przez stronę powodową umowy źródłowej winno być minimum jakie w zakresie dochodzenia swych roszczeń powinien wykazać powód w niniejszej sprawie. Szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że powód jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym, a w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika.

Pozwany, mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawił się. Zgodnie z art. 339 § 1 jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie mógł przyjąć za prawdziwe faktów, z których powód wywodził korzystne dla siebie skutki prawne.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione.